

truck om voor deze situatie een goede oplossing te vinden. En spelen de bodemrijkdommen van Oost-Kongo hier ook geen onbelangrijke rol ?
Maar “Ik zal U hoop en toekomst geven” zei Jesaja. Wie is vandaag in staat de weg te wijzen ?

Aan jullie allen nog hartelijke groeten. Johan.

50 Jaar Bouworde.

- Pasen 2003.
- Vieringen te Rome, Berlijn, Bosnië (bouw van 50 huizen), Worms heeft een bijzondere tentoonstelling. En Vlaanderen ?
Kankala is een vrucht van de Bouworde.

Nuttige informatie.

Bij verhuizing of onjuiste adressering a.u.b. de juiste verbeterde gegevens zenden aan: Vrienden van Kankala - Kapelstraat 73 - 3550 Heusden-Zolder

Uw steun is van harte welkom – Merci pour votre aide !

Attest voor belastingaftrek.

Tot nog toe konden wij dat altijd via S.O.S. Scheut. Voorlopig voor het jaar 2002 kan het niet meer. Misschien komt dat toch nog in orde. In alle geval zoeken wij een oplossing en verwittigen we U.

In afwachting storten op:

- Vrienden van Kankala – Kapelstraat 73 – 3550 Heusden-Zolder.

Rek nr 457-5178851-27 KBC Bank Heusden-Zolder.

Vermelding: Appie of Johan of Miya, Kankala, Kananga Congo.

- of zoals vroeger: Appie Van Wees – Kapelstraat 73 Heusden-Zolder
Rek nr 457-5115299-10 KBC Bank Heusden-Zolder.

Zalig Paasfeest. Vanwege Frans en Frans, Harry, Richard, Zr. Birgitte en Rosa, Theo, Emiel en Monique, Paul Mevis, Paul Venken, Fons en Guido.

NIEUWSBRIEF

*Kankala-Kananga-Congo
Projekt voor straatkinderen
Jaar 2002...No 6.*

Inhoudstafel

1. Nieuws van Appie
2. Terug in Congo na 10 jaar
3. Zomaar wat herinneringen
4. Uit het dagboek van Johan
5. Nuttige informatie

Nieuws van Appie.

Hier zijn we terug. Pasen dringt me hiertoe. Miya en André zijn hier nu een maand. Beetje bij beetje komt Miya op de hoogte van al wat er gaande is, en van wat haar aanspreekt. André is druk bezig, met 'n viertal werkers het dak te vernieuwen van de woning van de meisjes te Kamayi. Een weldoener staat in voor de financies hiertoe. Beiden, maar vooral Miya hebben af te rekenen met gezondheidsproblemen. Ik denk dat ze nu beiden terug goed zijn. Zaterdag is voor André een rustdag. Dat mag wel, want van half acht tot drie uur in de zon, met gegalvaniseerde golfplaten werken is geen kleinigheid. De eerste dagen kenden ze zelfs geen uren. En daarbij, André is ook niet meer van de jongsten. Twee vleugels (van de drie) van de woning rondom kwamen reeds klaar. Dat is me 'n verbetering.

Vanmorgen gingen we met zijn drieën ter kerke in Kankala. Het greep me aan. Alle kinderen aanwezig, zo goed als allemaal netjes gekleed. Het gesprek hieraan voorafgaand met 'n vrouw van de Monuc (leger van de UNO) die met hart en ziel instaat voor het straatkind en voor de kindsoldaten. Zij bezocht Kankala, omdat men er haar over verteld had. Tijdens deze Misviering dacht ik veel aan U, bad ik voor U, in dankbaarheid. Zij verpersoonlijkte voor mij U, lieve mensen omdat U Kankala mogelijk maakt, deze kinderen een thuis te geven (hoe gebrekkig ook), ze uiteindelijk te herïntegreren in hun familie of anderszins, hen een toekomst-mogelijkheid biedt. En dit gaat niet zonder kleerscheuren. Er moet veel orde op zaken gesteld worden. Daarom o.a. is Miya hier. Het gegeven Kankala te herzien, beter te ordenen, opdat ze beter zou functioneren, het straatkind van Kananga het meeste recht zou doen. Dank voor uw onmisbare steun en gebed. In alle eerlijkheid, Kankala staat er financieel slecht voor, in het bijzonder het Gesloten Milieu (betreft internaat en vakopleiding).

Crispin, de agronoom schrok wakker in de nacht van zondag op maandag tijdens zijn weekend-dienst in het Pavillioen 2 en bemerkte een dief bij de douches. De man vluchtte weg over de muur en Crispin er achterna. In een worsteling sloeg 'n ander hem op zijn kop met een plank. Onderhand waren de jongens (midden-leeftijd) ook ter plaatse en vonden hem als dood. De dieven, drie bomen van kerels, waren er vandoor. Gelukkig viel de slag nogal mee. Einde van de week keerde hij reeds terug op zijn werk. God dank waren het geen eigen kinderen van Kankala.

7.

“mon frère” (broeder). Ik zei dat het prachtig materiaal was maar dat het wel ver is om een kamion door ongebaande brousse te sturen, wel acht km ver. Dan maar de weg teruglopen... anderhalf uur ver ! Wat deed de koele hut ons deugd ! Een van de moeders kwam al vlug met een dikke ananas gerijpt in de tropenzon. Ik had haar kunnen omhelzen. Het was goddelijk lekker en sappig na die lange tocht “Vlak bij” ! Kwestie van elkaar te leren begrijpen

Frans Dens.

Uit het dagboek van Johan Venken.

Om al die drukte een beetje van ons af te gooien is er op dit ogenblik de Coupe d'Afrique. En dan hebben we het natuurlijk over voetbal. Het plaatselijk Tv-station, en jawel hoor dat hebben we hier, geeft verslag van toch heel wat matchen. Voetbal is iets dat hier zeer populair is. Je zou bijna durven zeggen dat er buiten voetbal niets is hier. En ik moet zeggen in deze dagen werden er heel wat tv-toestellen onder het stof uitgehaald en met hier of daar een batterij op de kop te tikken zit je een ganse avond lekker gekluisterd aan de buis. Ook op Kankala zitten de kinderen dicht aan de buis gekluisterd en zeker als de Simba's, de nationale ploeg van de RDC het veld betreden.

Ook hetgeen in Goma op dit ogenblik gebeurt met de uitbarsting van de vulkaan laat de mensen hier niet onbewogen. Op politiek vlak verwacht men nu toch dat de Interkongolese dialoog onder een gunstig gesternte van start kan gaan. De ronde tafelgesprekken in Brussel met daarbij heel wat strijdende partijen krijgt in de Internationale opinie veel bijval. Hier in Kongo zelf voelen zich heel wat groepen niet gelukkig daar zij bij de gesprekken niet betrokken werden. Men verwijt België ook dat men veel te veel danst naar de pijpen van Kagame, die weigerde dat de rondetafelgesprekken zouden plaats hebben in Kisangani. Tevens is er sprake van dat Ruanda en Oeganda terug troepenversterkingen zouden aanvoeren in Oost-Kongo.

Nu hier pleit men voor een globale aanpak van de situatie rond de Grote Meren, want zegt men, zie wat er in Burundi gebeurt in Ruanda en ook in Oeganda. Overal gebeuren er etnische zuiveringen. Een minderheid die regeert over een meerderheid. Men pleit voor echte democratie en liberalisering van politieke partijen. Het is en blijft een

Terug in Congo na tien jaar.

Na zovele jaren terugkeren op de plaats waar je 25 jaren gelukkig en thuis geweest ben, doet raar en roept vele herinneringen op. Hoe zou het anders kunnen ? ... daarom dat gevoel van “thuis komen”. Vele zaken zijn veranderd in tien jaar. Toen we vertrokken, waren er in de stad nog vele blanken, allerlei coöperanten van de Belgische Staat, handelaars van alle nationaliteiten en nog een groot deel Vlaamse Missionarissen. Nu naast enkele paters en een paar zusters is er nog een Italiaan, een aannemer die zondag vertrekt. Het is Palombella, voor diegene die hem gekend hebben.

Er is hier een wereldkerk ontstaan, missionarissen van verschillende nationaliteiten uit Oost-Europa, Zuid-Amerika en Azië, die samen met inlandse bisschoppen, priesters en religieuzen en met de enkele Vlaamse missionarissen een kerkgemeenschap opbouwen.

Straatkinderen ... daar kwam ik voor.

Tien jaar geleden was hun aantal beperkt, nu vind je ze overal in de stad. Door de oorlog uiteengerukte families, verloren kinderen, kindsoldaten, kinderen beticht van toverij, gehandicapte kinderen fysiek en mentaal, kinderen uit het prison, gekwetste en verminkte kinderen die slapen op de markt, bij het station, op de centrale laan, rond de huizen en tenten van de Unosoldaten. Wat is er met dit volk gebeurt ? Vroeger waren kinderen heilig en werden ze gekoesterd. Ja, de stad en omgeving worden beveiligd door 5000 Unosoldaten daar onze provincie nog voor een derde bezet is door rebellen. Volgens het laatste nieuws zouden er nu 8000 komen om een komaf te maken met de opstandelingen. Wordt het opnieuw oorlog ?

Ook deze Unosoldaten zijn van alle nationaliteiten, we ontmoeten al Burkinese, Nepalezen, Zweden, Roemenen, Zuid Amerikanen en Aziaten. Sommige onder hen hebben een hart voor deze kinderen. Door hun komst komen er nog meer kinderen op de straat, want ze krijgen er eten. Ook Kankala kreeg reeds een paar giften.

De Uno aanwezigheid in de stad levert ook werk op, zodat er enkele families weer een loon hebben. Het Uno-team begint een Bureau in te richten om te werken aan de reïntegratie van deze kinderen in hun families en vragen de hulp van Kankala, vermits we hetzelfde doel hebben. Naast veiligheid brengen willen ze ook de bevolking steunen Waar ik weer kennis mee maakte is de armoede, de honger, de ziektes (tuberculose, aids, kwashiorkor ...) die veel uitgebreider zijn dan 10 jaar

5.

geleden. Er sterven veel mensen ook kinderen aan TBC en aids. Je maakt ook kennis met een staat die geen leiding meer heeft, een leger, een administratie en een onderwijs die al zes maanden geen loon krijgen (nochtans is het loon van een onderwijzer minder dan 5000 FC = 715 BF). Deze situatie leidt tot het beroemde “article 15”, débrouillez vous, alsook het “article 16”, profitez-en.

“Vechten om te overleven” dat brengt mee dat er weinig solidariteit is, dat men geen medelijden meer heeft, dat vele hun enige hoop stellen op de predikanten (die ze wel moeten betalen) van de talrijke sekten die als paddestoelen uit de grond komen, maar het leidt ook regelrecht tot stammenstrijd en zelfs, nu hier, tot strijd tussen kleine clans van eenzelfde streek. Deze toestand brengt ook mee: stelen, corruptie, uitbuiten, belastingen opleggen op alles en nog wat, wegversperringen door soldaten bij wie de kleine mens nog een deel van zijn oogst moet afgeven ... ook zij moeten leven natuurlijk.

En dan een vrouw, een jonge vrouw in ‘t wit, Aimée, ze is zes maanden zwanger, ze komt ons onthalen met een stralende glimlach, ze was bezig een moedertje te helpen haar eerste kindje te baren. Daarna stelt ze ons haar collega’s voor. Een bende opgewekte dames maar allen heel deskundig aan het werk: als verpleegsters, laboranten, vroedvrouwen... Ze zijn fier op hun kleine Centre de Santé, hun materniteit, en hun “bloc opératoire” te laten zien. Die sterke ploeg van vrouwen en hun dokter vergeet ik niet meer. Hun gebouwen, op mensenmaat, werden betaald door de Provincie Limburg en het Missiecomité van Lummen. Nu zijn ze trots dat ze alles zelfbeheren en zichzelf bedruipen. Geen groot projekt, maar dat jaarlijks honderden levens redt. Een verfrissend wonder in dit land... vrouwen met een hart. Zal Afrika dan toch gered worden door de moed van de vrouwen. Maar er is ook die jonge advocaat, die durft pleiten voor de rechten van het kind, die kinderen uit cachotten haalt, die een kolonel, schuldig van verkrachting op een meisje van 8 jaar, liet veroordelen tot 15 jaar cel.

Ja, er zijn tekenen van hoop, er is een jonge generatie die opstaat en die er bewust van is dat zij zelf aan hun toekomst moeten werken. Dat doen ook ex-Kankala jongeren die onder de leiding van Leon Tshibamba en zijn ploeg, hun toekomst zoeken in de landbouw op een heuvel buiten de stad, ze planten allerlei fruitbomen, ananassen en koffie, maar ook maniok, maïs en veel groenten. De markt ligt op een half uur van de stad, heel gemakkelijk voor de afzet. Er wordt hier prachtig werk geleverd en

6.

met wat steun, kunnen zij van die heuvel (25 ha) en de valleien rondom een paradijs maken in enkele jaren met hun huidige activiteiten, de herbebossing waar ze aan begonnen zijn en de veeteelt waar ze van dromen.

Het thema Kankala laat ik aan Appie, het is zijn leven, zijn hart en ziel, het vraagt heel veel energie van hem, hopelijk niet te veel. De twee volgende maanden gaan we nog verder werken aan de toekomst van Kankala.

Ik wil niet eindigen zonder te spreken van de talrijke ontmoetingen, het blijde weerzien van oud-collega's en hun families, van zovele leerlingen van Kumpala, van vele inlandse zusters en priesters die ons van harte verwelkomen ... sommige onder deze mensen kunnen niet geloven dat ik terugkwam, hun enthousiasme en onthaal zijn de warmte van Afrika.

Weet je wat je hier ook leert ? *Leven met weinige en eenvoudige dingen.* Ik was bijvoorbeeld vergeten welke deugd het doet een koude douche te nemen uit een emmer water, gebruik dan wel als scheptuig een braadpan, het is veel handiger dan een glas.

Zalig en Vrolijk Paasfeest.

Miya Durwael Dammans.

Zomaar wat herinneringen.

“Pabuipi” “Vlak bij”

Pater André wou in het missiegebied waar hij reispater was, op vraag van de mensen, in het dorp Kumpalang 2 klassen helpen bouwen. Waar vindt men goed zand en grint !? Dat was voor de dorpingen geen kwestie want de Belgen hadden hier vroeger een staatspost laten bouwen, en zand en grint kwam van de rivier hier vlakbij. "Pabuipi". Een viertal mannen waren direkt bereid om mij de plaats te tonen. Het was bijna middag maar wij zouden toch eens vlug gaan kijken. Dan maar op stap, een broussepaadje in. In 't begin werd er gepraat maar na een halfuurtje viel het gesprek stil. De zon brandde ongenadig op onze koppen. Iemand zegde: “Het moet wel heet zijn want zie hoe klein onze schaduwen zijn !” We liepen al een uur en nog nergens geen rivier te zien ! Het was toch “vlak bij”. Na anderhalf uur lopen een laagte en door een bosje eindelijk “de rivier”. Iedereen dronk en waste zich van kop tot teen. Hoe heerlijk ! Hier lag dan het zand en blonken ronde steentjes ...! “Wat denk je ervan

3.

Er is terug een nachtelijke waakdienst ingesteld onder de grote jongens. Om ze te motiveren wordt er koffie geserveerd met suiker.

Crispin is nog maar net 'n maand te werk gesteld in Kankala. Het is een jonge kerel en kan het zeer goed vinden met de kinderen in het bijzonder die van de land- en tuinbouw. De leraar van het 1^e jaar is ook een nieuwe kracht. De twee vullen elkaar aan. Er is nu rust, aandacht en kalmte in deze sectie. Veelbelovend, omdat de kinderen in het algemeen niet geïnteresseerd zijn in land- en tuinbouw. Maar de toekomst van Congo ligt juist in deze bedrijfstak. De verantwoordelijke van het Gesloten Milieu werd einde vorig jaar vervangen door Celestin die blijk gaf, geeft van dit aan te kunnen. Hij heeft voordien reeds een grote ervaring opgedaan als verantwoordelijke van de Reïnsertion (*dienst van terugkeer*). Hij wordt bijgestaan door 4 personen die wekelijks op de woensdag samen komen.

Om terug te komen op de Monuc. Commandant Sere en zijn mede-hoofdofficieren dragen persoonlijk, maandelijks tezamen bij, met 100 \$ in de kosten van Kankala. Dat is nu twee keer. Tijdens hun laatste bezoek van 4 personen, afgelopen week brachten ze tevens 3 voetballen mee en snoepgoed. Goed hé ? Nationaliteit: Commandant Sere van Burkina Faso, verder een Zweed en een Roemeen, de vierde kwam uit Nepal. Bijzonder niet ?

Hiermede wordt de rondzendbrief afgesloten.

Teken van hoop, dat het nog eens goed komt tussen de mensen van alle volkeren en naties, tussen de armen en de rijken en wens U dan ook een Zalig en Vreugdevol Paasfeest toe, want Christus is werkelijk verzezen. APPIE.